

Per una economia amb dret a decidir

Sovint se'ns retreu als catalans que emprem els arguments quantitius sobre l'economia; dit d'una altra forma: sen's retreu que fem servir xifres per tot; fins i tot per justificar i demostrar la viabilitat econòmica d'una Catalunya independent.

Tot això per Castella són criteris economicistes; criteris "fenicis".

D'una banda és important precisar que els temes com ara dèficit fiscal van ser analitzats ja fa més de vint anys per *Ramon Trias Fargas*. Aquests temes són indiscutibles pel mateix fet de ser xifres exactes, i denoten un expoli fiscal.

Aquests estudis estan fets en base al que es coneix com el *cash flow* en termes econòmics (el fluxe diferencial entre el que paguem i el que rebem), ja que la balança exterior no existeix formalment.

El *Cercle Català de Negocis* ha continuat aquesta línia de recopilació sistemàtica de dades i arriba, mitjançant les xifres, a la conclusió de que l'expoli fiscal ha malmès el teixit industrial de Catalunya.

Això ja no és un criteri quantitatiu, sino qualitatiu.

Si mirem enrere en la nostra història veurem que un dels fets diferencials catalans rau en l'estructura productiva i econòmica.

Som molt diferents de Castella també en aquest tema. Hi ha dos fets diferencials bàsics que marquen molt el tarannà econòmic català.

Primer fet diferencial: Catalunya es basa en teixits per acometre qualsevol finalitat i l'economia n'és una. Catalunya va crear el seu teixit industrial equilibrat basat en petites i mitjanes empreses.

Hi ha un segon fet diferencial: Catalunya té un fenomen bancari exclusiu: les Caixes d'Estalvis.

Les nostres caixes d'Estalvis, creades a rel dels fets de la Setmana Tràgica, van nèixer amb el rol de ser reguladors de l'economia per una banda i de la seguretat i les pensions dels treballadors per una altra quan encara les estructures de suport social no estaven inventades.

Malgrat tot això no disposem d'una política econòmica pròpia, sino supeditada a la política econòmica de la resta de l'estat, la qual respon a unes necessitats específiques i a unes dimensions que gens tenen a veure amb les nostres.

Les Caixes han passat a ser instruments financers de l'Estat.

Ara parlem de Cultura i de Justícia Social.

Nosaltres ja teníem uns mecanismes de redistribució econòmica i equilibri territorial amb un seguit d'elements molt més avançats que a la resta de l'estat.

La Renaixença havia creat un moviment cultural propi amb la fita de que la riquesa arribés al mateix temps que la cultura a totes les capes socials.

Van ser els articles del poeta Maragall a la Vanguardia la empenta intel·lectual que va encendre l'esperança en una societat avançada construïda per tots.

Catalunya s'apressava a edificar un castell de 10 amb folre i manilles.

El cas dels Cors Clavé, del mecenatge dels Güell, i de l'ara malauradament famós Palau de la Música i l'Orfeó Català pel cas Millet, van sorgir d'iniciatives privades, fons burgesos i fons populars (veïns, comerciants, menestrals, famílies) en un impuls clar i consensuat per construir país.

Plantejar això en un escenari com Castella en la mateixa època era simplement extraterrestre.

La pujança d'una Catalunya Republicana, econòmicament potent i socialment forta i cohesionada a l'entorn d'un projecte de país era la principal por de Castella.

Per aquesta raó, la victòria franquista a la Guerra Civil va complir el seu objectiu de tallar el vol a Catalunya i el més important de tot: posar aquesta potencialitat industrial i econòmica al servei d'una Espanya que no estava ni està en condicions d'apreciar el que va arribar a destruir.

Aquesta política estatal va aplicar criteris molt qüestionables i sempre enfocats a afavorir els interessos d'Espanya sense cuidar ni el teixit productiu ni el teixit social que generava tota aquesta riquesa.

Ara mateix tenim un esquema econòmic fill del franquisme que no ha passat per la Transició. L'economia és la mateixa, però sense els famosos "Planes de Desarrollo" que bé podríem anomenar "Planes de Expolio Masivo".

I encara no tenim les eines per poder decidir nosaltres què hem de fer amb la nostra economia.

Els treballadors acomiadats que abans podien ser cinquanta eren fàcilment reabsorbits pel teixit industrial existent. Ara les grans empreses forcen comiat de milers de treballadors simultàniament deixant en ridícul al president de la Generalitat i els seus viatges al Japó.

L'economia ja no és nostra; el teixit ja gairebé no existeix; el reequilibri laboral se n'ha anat en orris i ara és tot la llei del lliure mercat; ens hem deixar manar i això ho estem pagant car.

I quan dic car no em refereixo només a diners, sino car socialment. I això ja no és un criteri fenici.

Els nostres hospitals no tenen fons; la nostra gent, que és la nostra principal font de recursos, no té el suport social que necessita. Durant anys ha pagat els seus impostos per solidaritat amb els pobles

d'Espanya i ara no rep la solidaritat que necessita.

No tenim una política de generació de llocs de treball perquè no podem aplicar un càlcul de nòmina catalana.

Només tenint el dret a decidir sobre la nostra economia podrem posar en marxa un nou país, econòmicament pròsper i socialment just.

*Alfons González.
Fill d'emigrants.*